

Bundel verscherpt contouren van Gronings dichterschap

„Oogst van mien aner laand”, gedichten van D. S. Hovinga

OP 'T WAD

*Deur brits en bragels
Var: 't waike sliak
En zolte wagels
Ver boeten diek,
Doar doezend stiltten swiegen
En zulte winden ziegen.....*

*Wat zöchste en wat wille
Op 't wad in wiede stilte?*

*Langs ploat, tjariet
Op 't ainz oam pad,
Deur priel en riet
Van 't verre wad,
Doar de getijen stromen
In aaiweg goan en komen!*

*Wat zöchste en wat wille
Op 't wad in wiede stilte?*

*Het wač omhoog
Doar wagels broezen
Om 't blinkend oog,
Doar nuunders soezen,
Doar widde maaiwen sweven,
Doar is 't 'n vrijer leven!*

*Dat zöchste en dat wille
Op 't wad in wiede stilte?*

D. S. HOVINGA

*(Uit: Oogst van
mien aner laand)*

De Groninger dichter D. S. Hovinga heeft, nu hij vlak voor zijn zestigste jaar staat, een soort balans van zijn dichterschap opgemaakt. Als vijfde deel van de Sasland Riege verscheen onlangs bij de Uitgeverij Van der Veen in Winschoten „Oogst van mien aner laand”. Dat andere land is het dichterschap van Hovinga en zijn oogst is het resultaat van zo'n veertig jaar van dichterlijke werkzaamheid. Het is goed, dat een dichter zich eens de moeite geeft zijn belangrijkste werk van vroeger en nu op zeker ogenblik bij elkaar te zetten.

Dat kan verrassend genoeg zijn, ook al herkent men veel van wat vroeger al verscheen. Dat is ook bij deze verzameling van Hovinga met het een zowel als met het ander het geval. Verrassend is het totale beeld van een zo sterk aan het eigen land gebonden dichterschap, dat in deze bundel vorm

heeft gekregen. De herkenning is er door die gedichten, die eerder al in tijdschrift en krant werden gepubliceerd.

BALANS

Maar ik moet mij haasten de bovenstaande vergelijking met de balans enigszins te corrigeren. In de verantwoording van de keuze der gedichten, die achter in de bundel werd opgenomen, staat inderdaad, dat het gaat om vroegere en latere gedichten. Dat lijkt op een, zij het ook voorlopige afsluiting. Maar blijkbaar werden die gedichten, die in de eerdere bundels van Hovinga een plaats vonden - in „Störm en stilte” en in „Miemern in twijduuster” - niet opnieuw opgenomen. Wat dat betreft is er dus maar moeilijk van een balans te spreken, ook niet van een afsluiting, eerder van een min of meer beschouwelijke voortgang. Daarin schuilt voor mij een zeker tekort of, als men wil, een gemiste kans. Want ook al besluit een dichter er op zeker ogenblik toe een verantwoord over-

zicht van zijn werk te bundelen, dan hoeft dat immers nog helemaal niet te betekenen, dat het nu verder met zijn dichterschap gedaan zal zijn. Het lijkt mij zelfs, dat hij met het maken van een dergelijke keuze de contouren van zijn dichterschap verscherpt en zich daardoor duidelijker herkenbaar maakt.

OP SMALLE BASIS

Dat nu zou een dichter als Hovinga naar mijn smaak alleen maar ten goede kunnen komen. Ik zei al, dat de inspiratie van deze dichter sterk aan het eigen land, aan zijn onmiddellijke omgeving gebonden is. Zijn gedichten zijn hem ingegeven door de directe aanraking met hetgeen hij om zich heen waarneemt en door de ervaring, die die aanraking in hem oproept. Als nu die waarneming in aanleg door natuur en natuurgebeuren bepaald wordt, dan komt de dichter op een smalle basis te staan. Dat hoeft helemaal geen bezwaar te zijn. Er zijn wel meer grote dichters, die zich tot

een uiterst eentonig thema moeten beperken, door hun aanleg of door de dwang, die hen in het dichterschap dreef. En dat is ook geen bezwaar, zolang het werk voortgang vindt, zolang de stroom van gedichten in beweging blijft. Maar als zo'n dichter er toe besluit een grotere bundel van vroeger en nu samen te stellen, dan zie ik liever, dat hij een scherpe keuze maakt uit alles, wat hij geschreven heeft, ook al valt daarbij zijn keuze op gedichten, die al eerder een plaats vonden in een bundel.

GRONINGER DICHTER

Maar goed, Hovinga heeft een andere weg gevolgd en dat is natuurlijk zijn goed recht. En ik moet zeggen, dat hij met deze „Oogst” zijn aparte plaats onder de Groninger dichters bevestigt. Volkomen terecht hebben uitgever en redactie van de Sasland Riege de verschijning van dit boek in kleine kring een beetje feestelijk aangekleed, zoals u voor kort in onze krant hebt kunnen lezen.

Hovinga is nu eenmaal een dichter,

die door zijn afgestemd zijn op zijn Groninger land in onze provincie best wat meer aandacht verdient. Groningen zit niet dik in de dichters, die én door het gebruik van het Gronings én door hun inspiratie opgedaan in het Groninger land op de manier van Hovinga iets weten te bewaren wat helemaal van de provincie-zelf is. In zo'n geval doet het er niet veel toe, of dat vandaag nu net de grote mode is of niet. Trouwens mode is voor de voortgang van de cultuur op den duur maar weinig vruchtbaar, dacht ik.

In dat verband gezien is een zo ruime verzameling van Groninger gedichten, als in „Oogst van mien aner laand” bijeen staan, een uitgave meer dan waard. Ik hoop van harte, dat het boek zijn weg naar velen vinden zal en dat velen in de provincie er de Groninger dichter D. S. Hovinga beter door leren kennen en hem meer zullen gaan waarderen.

DR. H. ENTJES

212000-